ΠΑΝΤΙΣΡΑ
αντικαπιταλιστικη • ενημερωση

Από τον Χρήστο Επαμ. Κυργιάκη

Το κουβέρνο έμοιαζε ανάστατο εκείνο το βράδυ του Οκτώβρη. Είχε πάρει στην κυριολεξία φωτιά. Οι υπουργοί και οι λοιποί παρατρεχάμενοι σβούριζαν δεξιά κι αριστερά ιδρωμένοι μέσα στα μεταξωτά τους βρακιά ρωτώντας ο ένας τον άλλον «Τι συμβαίνει;»

Ο πρωθυπουργός, κλεισμένος μέσα στο γραφείο με τους μυστικοσυμβούλους συζητούσαν το πώς θα μπορούσαν να αποφύγουν τα χειρότερα.

Δεν πάνε πολλές ώρες που έφτασαν τα μαντάτα από το Μεγάλο Βασίλειο της Ευρώπης και δεν ήταν μαντάτα καλά.

Η Μεγάλη Βασίλισσα έδωσε διορία στο υπουργικό συμβούλιο να βρει τρόπο να της στείλει μέσα σε δύο μήνες τα διπλά και τρίδιπλα χρυσά νομίσματα από όσα έστελνε μέχρι τώρα κάθε χρόνο. Αν δεν το έκαναν, όλοι οι υπουργοί θα έχαναν τις θέσεις τους και θα περνούσαν το υπόλοιπο της ζωής τους δουλεύοντας στα χωράφια και κόβοντας πλίνθους δίπλα στο βάλτο. Τέρμα, δηλαδή, τα πλούσια φαγητά, τέρμα τα ακριβά ρούχα, οι ασημένιες άμαξες, οι ανέσεις, οι πολυτέλειες και οι διακοπές στο βουνό.

«Να το πούμε στους υπουργούς», πρότεινε ο ένας μυστικοσύμβουλος.

«Όχι. Πρέπει να ενημερώσω πρώτα με το Μεγάλο Δούκα της Αμερικής», τον έκοψε ο πρωθυπουργός.

«Το ξέρει ήδη», πετάχτηκε ένας άλλος μυστικοσύμβουλος.

«Και συ πώς το ξέρεις αυτό;» ρώτησε ο πρωθυπουργός

«…»

Η ατμόσφαιρα έγινε βαριά.

«Να βάλουμε τους ντελάληδες να βγούνε στα χωριά να ντελαλήσουν πρωθυπουργέ μου» πρόσθεσε ένα τρίτος μυστικοσύμβουλος.

«Τι να ντελαλήσουν;»

«Να πουν πως η Μεγάλη Βασίλισσα θύμωσε με τη συμπεριφορά τους. Αν δεν δώσουν όσα χρυσά νομίσματα τους έχουν απομείνει η χώρα μας θα βουλιάξει και οι ίδιοι θα πεινάσουν. Δεν το έχει σε τίποτα να μας διώξει από το μεγάλο Βασίλειο. Έτσι να τους πούμε. Η μόνη λύση είναι να καλοπιάσουμε τη Μεγάλη Βασίλισσα για να μας δώσει μετά λίγα χρυσά νομίσματα πίσω, με τόκο φυσικά και να μας κρατήσει υπό την προστασία της στο μεγάλο Βασίλειο»

Ένας άλλος μυστικοσύμβουλος που μέχρι τότε άκουγε χωρίς να μιλάει, ζήτησε το λόγο.

«Τόσα χρυσά νομίσματα δεν θα βρούμε από τους χωρικούς. Τους τα πήραμε τις προηγούμενες φορές. Πρέπει να πάρουν σειρά τα χωράφια. Όποιος δεν έχει χρυσά νομίσματα θα δίνει τα χωράφια του.»

«Τι να τα κάνει αγαπητέ μου τα χωράφια η Μεγάλη Βασίλισσα;», αναρωτήθηκε ο πρώτος μυστικοσύμβουλος.

«Δεν κατάλαβες πως όλα αυτά γίνονται για τα χωράφια;», τον αποπήρε ο πρωθυπουργός.

«Τι εννοείται; Θα έρθει η Μεγάλη Βασίλισσα να καλλιεργήσει κριθάρι και βρώμη για να βγάλει μπύρα;»

«Είσαι ανόητος ή παριστάνεις τον ανόητο; Θα έρθει να σκάψει για να βγάλει τα αρχαία και ότι άλλο κρύβεται θαμμένο χιλιάδες χρόνια τώρα κάτω από το χώμα. Γιατί νομίζεις ανησυχεί ο Μεγάλος Δούκας; Τα είχα τάξει σε κείνον.»

Η ατμόσφαιρα ξαναέγινε βαριά. Απ’ έξω οι υπουργοί πηγαινοέρχονταν στους διαδρόμους προσπαθώντας να μαντέψουν τι έχει συμβεί. Κανένας δεν είχε το θάρρος να χτυπήσει την πόρτα για να ρωτήσει τον πρωθυπουργό. Ήταν κανόνας. Όποτε συζητούσε με τους μυστικοσυμβούλους του απαγορευόταν ρητά να τον διακόψουν για οποιοδήποτε λόγο.

Ένας υπουργός δεν άντεξε. «Θα χτυπήσω την πόρτα να ρωτήσω», είπε στους υπόλοιπους και φτάνοντας μπροστά από τη μεγάλη ξύλινη πόρτα της αίθουσας μυστικών συνεδριάσεων κοντοστάθηκε και σήκωσε το χέρι, έτοιμος να πιάσει το ρόπτρο. Το ξανασκέφτηκε και

κατέβασε το χέρι. Πήρε βαθιές ανάσες, βρήκε το κουράγιο και έπιασε το ρόπτρο χτυπώντας το τρεις φορές πάνω στη βάση του.

Η πόρτα άνοιξε σε λίγο και ο υπουργός, μπήκε στην αίθουσα.

«Τι θέλεις;», ρώτησε ένας μυστικοσύμβουλος.

«Θέλω τον πρωθυπουργό. Να τον ρωτήσω τι συμβαίνει; Είμαστε όλοι αναστατωμένοι. Κυκλοφορούν φήμες ότι η κατάσταση είναι πολύ δύσκολη.»

«Όντως είναι δύσκολη», του είπε ο πρωθυπουργός. «Δεν είναι η πρώτη φορά. Στο τέλος θα τα καταφέρουμε.»

«Νομίζω πως δεν καταλάβατε τι σας είπα. Όλοι οι υπουργοί είμαστε ανήσυχοι. Ο λόγος της ανησυχίας μας δεν έχει να κάνει με αυτό που νομίζετε.»

«Δηλαδή;»

«Ήρθαν οι μαντατοφόροι από ολόκληρη τη χώρα. Τα μαντάτα που φέρνουν δεν είναι τα καλύτερα.»

«Αν έχεις κάτι να πεις, πες το καθαρά. Αλλιώς μη μας τρως το χρόνο τσάμπα», του είπε πάλι ο μυστικοσύμβουλος.

«Οι χωρικοί ετοιμάζουν εξέγερση. Ήδη στα περισσότερα χωριά μαζεύουν ότι μπορεί να χρησιμεύσει για όπλο. Τσεκούρια, θκούλια, τσαπιά, αξίνες και ότι άλλο βρουν.»

«Και γιατί ετοιμάζουν εξέγερση; Οι εκλογές δεν τους φτάνουν;», απόρησε ο πρωθυπουργός.

«Λένε πως δεν αντέχουν άλλο», συνέχισε ο υπουργός.

«Γιατί; Μήπως πεινάνε; Θα μπορούσαν να μην έχουν ούτε ψωμί να φάνε.»

«Δεν είναι μόνο η πείνα και η φτώχια, λένε. Δεν έχουν φάρμακα, δεν έχουν ρούχα για τα παιδιά τους, δεν έχουν ξύλα να ζεσταθούν, τα σχολεία κλείνουν το ένα μετά το άλλο και τα παιδιά τους μένουν αγράμματα. Προτιμούν να πεθάνουν ελπίζοντας, παρά να βλέπουν τα παιδιά τους να πεθαίνουν από τις αρρώστιες και το κρύο. Δεν μπορούν να ζουν άλλο σαν δούλοι. Καλύτερα να πεθάνουν μια φορά παρά να πεθαίνουν κάθε μέρα. Αυτά λένε και

ετοιμάζονται να έρθουν κατά δω. Καταλαβαίνετε τι θα συμβεί σε μια τέτοια περίπτωση».

«Να στείλουμε το ιππικό να τους κόψει το δρόμο, πριν πλησιάσουν», είπε σχεδόν τρομαγμένος ο πιο ομιλητικός από τους μυστικοσυμβούλους του πρωθυπουργού.

«Ψυχραιμία. Μην πανικοβάλλεστε. Αφού το θέλουν τόσο πολύ, αντί να πεθάνουν για αξιοπρέπεια θα τους βάλλουμε να πεθάνουν για την ¨πατρίδα¨. Ετοιμάστε τις άμαξες για κάθε ενδεχόμενο και στείλε αγγελιοφόρο στο Μεγάλο Δούκα» διέταξε ψύχραιμα ο πρωθυπουργός.

«Τι εννοείτε κύριε πρωθυπουργέ; Πώς θα γίνει αυτό;», ρώτησε ο υπουργός.

Ο πρωθυπουργός δεν απάντησε. Σηκώθηκε από την αναπαυτική του θέση και κατευθύνθηκε προς το προσωπικό του γραφείο.

Ήδη μέσα στην αίθουσα συνεδριάσεων είχαν εισβάλει και άλλοι υπουργοί για να μεταφέρουν τις δικές τους ανησυχίες για τις πληροφορίες που έφτασαν και στα δικά τους αυτιά σχετικά με την εξέγερση των χωρικών.

Κάποιος φώναξε δυνατά και με θυμό. «Ήταν αναμενόμενο. Το έλεγα πως δεν έπρεπε να τους πιέσουμε τόσο πολύ τους χωρικούς. Έπρεπε να σταματήσουμε πριν φτάσει ο κόμπος στο χτένι».

«Να στείλουμε το ιππικό», φώναξε κάποιος άλλος για να συνεχίσει λέγοντας:

«Αν φτάσουν μέχρι εδώ, πάνε τα σπίτια μας, θα τα ρημάξουν. Οι οικογένειές μας θα κινδυνεύσουν και οι περιουσίες μας θα καταστραφούν»

Όλη η νύχτα κύλησε μέσα στην ανησυχία και την αβεβαιότητα για το τι θα τους ξημέρωνε η επόμενη μέρα. Οι μαντατοφόροι πηγαινοέρχονταν ασταμάτητα καβάλα στα άλογά τους που είχαν ιδρώσει από τους καλπασμούς.

Τα μαντάτα ήταν πάντα τα ίδια: «Οι χωρικοί πλησιάζουν και καθώς περνούν από τα χωριά πληθαίνουν όλο και περισσότερο.»

Επιτέλους ξημέρωσε. Πρώτη φορά οι υπουργοί περίμεναν με τόση αγωνία την ανατολή του ήλιου. Βγήκαν στην αυλή περιμένοντας τον πρωθυπουργό.

Την γαλήνη της ανατολής τη διέκοψε η φωνή του ντελάλη.

«Ακούστε όλοι με προσοχή! Οι γείτονες μας κήρυξαν τον πόλεμο. Όλοι οι κάτοικοι της χώρας να συγκεντρωθούν έξω από τα χωριά τους για να συγκροτηθεί ο στρατός. Όλοι ενωμένοι δεν έχουμε να φοβηθούμε τίποτα.

Η Μεγάλη Βασίλισσα της Ευρώπης και ο Μεγάλος Δούκας της Αμερικής είναι με το μέρος μας. Όλοι μαζί θα υπερασπιστούμε μέχρι θανάτου την ¨πατρίδα¨μας.»

Παγωμάρα έπεσε παντού. Σε λίγο κατέβηκε ο πρωθυπουργός από το προσωπικό του γραφείο και διέταξε τη σύγκληση έκτακτου στρατιωτικού συμβουλίου.

«Είμαστε σε πόλεμο», είπε. «Όλοι μαζί θα απαντήσουμε στον εχθρό. Η νίκη θα είναι δική μας. Μεταφέρετε το μήνυμα σε όλα τα χωριά.»

Οι μαντατοφόροι ξανάπιασαν δουλειά πηγαίνοντας τώρα να μεταφέρουν το μήνυμα του πρωθυπουργού στους εξεγερμένους χωρικούς.

Το τι απέγινε ίσως να μπορούμε να το φανταστούμε.

Ίσως να μπορούμε να γράψουμε κι εμείς οι ίδιοι τη συνέχεια...